Re Low Tung Kwai; ex p Perwira Affin Bank Bhd

MAHKAMAH TINGGI (MELAKA) — KEBANGKRAPAN NO 29–176 TAHUN 1998
AHMAD MAAROP PK
6 OKTOBER 2000

Kebangkrapan *— Notis — Pengetepian — Kebenaran untuk mengeluarkan notis kebangkarapan melebihi enam tahun dari tarikh penghakiman — Kebenaran diketepikan — Faedah atas prinsipal dikira bagi tempoh melebihi enam tahun dari tarikh penghakiman, sama ada faedah yang dituntut bertentangan dengan Akta Had Masa 1953 — Faedah tidak mengambilkira jumlah yang telah dibayar kepada pemiutang — Sama ada notis tidak sah ab initio*

Pemiutang penghakiman telah memperolehi penghakiman terhadap penghutang penghakiman pada 18 Disember 1986. Notis kebankrapan telah dikeluarkan pada 30 April 1998. Semasa notis kebankrapan dikeluarkan, kebenaran di bawah A 46 k 2(1) Kaedah-Kaedah Mahkamah Tinggi 1980 ('KMT') telahpun diberikan. Bagaimana pun, perintah memberi kebenaran itu telah diketepikan pada 28 Julai 1999. Penghutang penghakiman memfailkan permohonan untuk mengetepikan notis kebankrapan atas alasan-alasan, antara lainnya: (i) pemiutang penghakiman telah menuntut faedah atas jumlah prinsipal bagi tempoh yang melebihi enam tahun dari tarikh penghakiman; dan (ii) jumlah faedah yang dinyatakan tidak mengambil kira pembayaran sebanyak RM680,000 yang telah dibayar kepada pemiutang penghakiman. Penolong kanan pendaftar membenarkan permohonan penghutang penghakiman. Pemiutang penghakiman membuat rayuan.

Diputuskan, menolak rayuan tersebut:

(1) Pra-syarat bagi pengeluaran notis kebankrapan bertarikh 30 April 1998 yang telah melebihi enam tahun dari tarikh penghakiman adalah kebenaran yang diberikan di bawah A 46 k 2(1) KMT. Oleh kerana kebenaran itu telah diketepikan, maka pra-syarat bagi pengeluaran notis kebankrapan dahulu juga telah tidak wujud lagi. Oleh kerana pra-syarat ini telah tidak wujud, maka pelaksanaan bagi penghakiman bertarikh 18 Disember 1986 tidak boleh dijalankan. Ini bererti penghakiman tersebut bukanlah penghakiman yang pemiutang penghakiman berhak melaksanakan. Selanjutnya ini bermakna bahawa pemiutang penghakiman tersebut bukan pemiutang yang memperolehi penghakiman atau perintah muktamad. Akibatnya tiada terdapat satu perbuatan kebankrapan dibuktikan terhadap pemiutang penghakiman (lihat ms 48D–E).

(2) Faedah 8% setahun ke atas jumlah prinsipal telah dikira dari 19 Disember 1986 sehingga 30 April 1998 iaitu selama tempoh 11 tahun empat bulan daripada tarikh penghakiman, dan adalah jelas bertentangan dengan apa yang dibenarkan oleh peruntukan

di bawah s 6(3) Akta Had Masa 1953 ('Akta Had Masa'). Oleh yang demikian, notis kebankrapan itu adalah tidak sah ab initio. Walaupun menurut penghakiman tersebut faedah boleh dikenakan sehingga tarikh penyelesaian, ini tidak bererti faedah boleh terus dikenakan tidak kira bila tarikh penyelesaian tersebut. Larangan undang-undang di bawah s 6(3) Akta Had Masa secara efektifnya menghadkan pengiraan faedah selama tempoh enam tahun dari tarikh penghakiman (lihat ms 50G–H, 53B–D).

(3) Pengiraan faedah 8% melebihi enam tahun dari tarikh penghakiman dalam notis kebankrapan menjadikan jumlah yang kena dibayar jauh lebih tinggi daripada apa yang sepatutnya seperti yang diperintahkan dalam penghakiman. Tuntutan dalam notis kebankrapan bagi satu jumlah yang beratus-ratus ribu ringgit lebih tinggi daripada jumlah yang sepatutnya seperti yang telah dihakimkan, bukanlah satu kesilapan atau satu kes di bawah s 3(2)(ii) Akta Kebankrapan 1967. Ini adalah satu cabaran mengenai bidang kuasa (jurisdictional challenge) yang telah dibuat oleh pemiutang penghakiman. Jumlah yang dituntut dalam notis kebankrapan yang memuatkan faedah 8% ke atas jumlah prinsipal yang melebihi tempoh enam tahun dari tarikh penghakiman bukanlah jumlah yang pemiutang penghakiman berhak menuntut. Notis kebankrapan telah tidak mengikut penghakiman. Oleh itu notis kebankrapan adalah tidak sah ab initio dan terbatal (lihat ms 53E–H).

(4) Jumlah RM680,000 hendaklah ditolak pada tarikh sebenar jumlah tersebut diperolehi oleh pemiutang penghakiman. Selepas tarikh tersebut pemiutang penghakiman tidak berhak lagi menuntut jumlah RM680,000 tersebut atau apa-apa faedah ke atasnya (lihat ms 55C–D).

(5) Jika alasan bahawa faedah yang dituntut adalah bertentangan dengan s 6(3) Akta Had Masa dan alasan bahawa faedah telah dikira tanpa menolak jumlah RM680,000 dengan betul secara berasingan tidak mencukupi untuk membangkitkan satu jurisdictional challenge, mahkamah memutuskan bahawa kedua-dua alasan tersebut secara kumulatif telah membangkitkan dan membuktikan kes bahawa hutang yang dituntut dalam notis kebankrapan telah tidak mengikut penghakiman dalam kes ini (lihat ms 56C–D).

[English summary

The judgment creditor obtained a judgment against the judgment debtor on 18 December 1986. The bankruptcy notice was issued on 30 April 1998. When the bankruptcy notice was issued, leave under O 46 r 2(1) Rules of the High Court 1980 ('RHC') had already been granted. However, the order granting leave was set aside on 28 July 1999. The judgment debtor filed an application to set aside the

bankruptcy notice on grounds that, inter alia: (i) the judgment creditor claimed interest over the principal sum for a period exceeding six years from the date of judgment; and (ii) the amount of interest stated did not include the payment of RM680,000 paid to the judgment creditor. The senior assistant registrar allowed the application of the judgment debtor. The judgment creditor appealed.

Held, dismissing the appeal:

(1) The precondition for the issuance of the bankruptcy notice dated 30 April 1998, that exceeded six years from the judgment date, is leave granted under O 46 r 2(1) of the RHC. Since leave had been set aside, the precondition for the issuance of the bankruptcy notice no longer exists. As the precondition no longer exists, the execution of the judgment dated 18 December 1986 could not be carried out. Thus the judgment was not the judgment obtained by the judgment creditor and it was not a final order. As a result, not a single act of bankruptcy could be proved against the judgment creditor (see p 48D–E).

(2) The interest of 8%pa on the principal sum was calculated from 19 December 1986 until 30 April 1998, that is, for 11 years and four months from the date of judgment, and was obviously against what has been permitted by the provisions under s 6(3) of the Limitation Act 1953 ('the Limitation Act'). As such, the bankruptcy notice was void ab initio. Although according to the judgment, interest may be imposed until the date of settlement, it does not mean that the interest may be perpetuated regardless of the settlement date. The statutory prohibition under s 6(3) of the Limitation Act effectively limits the calculation of interest to six years from the judgment date (see pp 50G–H, 53B–D).

(3) The calculation of the interest of 8% exceeding six years from the date of judgment in the bankruptcy notice makes the sum payable far higher than what was intended by the judgment. The claim in the bankruptcy notice for a sum hundreds and thousands of ringgit higher than the sum that was supposed to be paid as adjudged was neither an oversight nor a case under s 3(2)(ii) of the Bankruptcy Act 1967. It constitutes a jurisdictional challenge by the judgment creditor. The amount claimed in the bankruptcy notice that included the interest of 8% to the principal sum which exceeded six years from the judgment date was not a sum that the judgment creditor was entitled to claim. The bankruptcy notice did not conform to the judgment. As such, the bankruptcy notice was void ab initio and nullified (see p 53E–H).

(4) The sum of RM680,000 had to be subtracted on the actual date that the sum was obtained by the judgment creditor. After that date, the judgment creditor was no longer entitled to claim for the RM680,000 or any interest over it (see p 55C–D).

(5) If the reasons given — namely, that the interest claimed was against s 6(3) of the Limitation Act and that the interest was calculated without correctly subtracting RM680,000 — on its own are insufficient to give rise to a jurisdictional challenge, the court held that the two reasons given cumulatively had proved the case that the debt claimed in the bankruptcy notice was not claimed in accordance with the judgment in this case (see p 56C–D).]

Nota-nota

Bagi kes-kes mengenai pengetepian notis kebangkrapan, lihat 1 *Mallal's Digest* (4th Ed, 1998 Reissue) perenggan-perenggan 1766–1785.

Kes-kes yang dirujuk

A Bankruptcy Notice, Re (1898) 1 QB 383 (dirujuk)
A Debtor (No 21 of 1937), Re, The Debtor v The Petitioning Creditor & The Official Receiver [1938] 2 All ER 824 (dirujuk)
Badiaddin bin Mohd Mahidin & Anor v Arab Malaysian Finance Bhd [1998] 1 MLJ 393 (dirujuk)
Haji Ahmad bin Lazim, Re [1999] 5 MLJ 478 (dirujuk)
J Raju a/l M Kerpaya v Commerce International Merchant Bankers Bhd [2000] 3 MLJ 177 (dirujuk)
Lee Choo Yam Holding Sdn Bhd & Ors v Khoo Yoke Wah & Ors (Tai Kwong Goldsmith & Jewellers (Under Receivership)); Saheran & Woon & Ors, Interveners [1993] 3 MLJ 615 (dirujuk)
Lim Ah Hee & Sim Ah Hee, Re; ex p Perwira Affin Bank Bhd (dahulunya dikenali sebagai Perwira Habib Bank (M) Bhd) [2000] 1 AMR 1177 (dirujuk)
Low Mun v Chung Khiaw Bank Ltd [1988] 1 MLJ 263 (dirujuk)
Mohamad Fadzimi Yaakub, Re; ex p United Malayan Banking Corp Bhd [1998] 1 CLJ 783 (dirujuk)
Nyana Pandithan, Re; ex p Muniamah d/o Narayanan & Ors [1994] 2 CLJ 448 (dirujuk)
V Gopal, Re; ex p Bank Buruh (M) Bhd [1987] 1 CLJ 602 (dirujuk)
Wee Chow Yong t/a Vienna Music Centre v Public Finance Bhd [1990] 1 CLJ 176 (dirujuk)

Undang-undang yang dirujuk

Akta Had Masa 1953 s 6(3)
Akta Kebankrapan 1967 s 3(2)(ii)
Kaedah-Kaedah Kebankrapan 1969 k 18
Kaedah-Kaedah Mahkamah Tinggi 1980 A 46 kk 1, 2(1)(a)

Amardas a/l Jethanand (*Thiyages Pauline Ng & & Co*) bagi pihak penghutang penghakiman.

Jyotsana Doshi (*Abdullah & Zainudin*) bagi pihak pemiutang penghakiman.

Ahmad Maarop PK. : Dalam kes ini, pemiutang penghakiman (Perwira Affin Bank Bhd) merayu terhadap keputusan Penolong Kanan Pendaftar Mahkamah Tinggi Melaka yang dibuat pada 26 Mei 2000 memerintahkan bahawa permohonan penghutang penghakiman (Low Tung Kwai) melalui saman dalam kamar (kandungan 12) untuk mengetepikan notis kebankrapan bertarikh 30 April 1998 dibenarkan dengan kos.

Alasan untuk menyokong permohonan penghutang penghakiman terkandung dalam afidavit penghutang penghakiman yang telah diikrarkan pada 26 November 1998 (kandungan 13). Di perenggan 7 afidavitnya, penghutang penghakiman menyatakan bahawa jumlah yang dituntut dalam notis kebankrapan terhadapnya tidak mengikut jumlah yang kena dibayar kepada pemiutang penghakiman atas sebab-sebab berikut:

(a) Pemiutang penghakiman telah menuntut faedah atas jumlah prinsipal bagi tempoh yang melebihi enam tahun dari tarikh penghakiman;

(b) Jumlah faedah yang dinyatakan tidak mengambil kira pembayaran sebanyak RM680,000 yang telah dibayar kepada pemiutang penghakiman. Jumlah RM680,000 tersebut tidak ditolak dari jumlah prinsipal bagi tujuan pengiraan faedah ke atas baki wang yang masih terhutang;

(c) Notis kebankrapan bertarikh 30 April 1998 tidak menyatakan tarikh pembayaran RM680,000 tersebut untuk menentukan jumlah sebenar yang masih terhutang kepada pemiutang penghakiman;

(d) Jumlah RM680,000 telah diterima sebagai penyelesaian penuh dan muktamad bagi hutang-hutang yang dikena dibayar oleh penghutang utama (defendan pertama dalam kes Mahkamah Tinggi Kuala Lumpur, Kes Sivil No C3943 tahun 1985 di mana penghakiman diberikan) kepada pemiutang penghakiman apabila penghutang utama digulung.

Penghutang penghakiman juga menyatakan bahawa dia telah diprejudiskan dengan tidak adilnya kerana kelewatan tindakan pemiutang penghakiman kerana defendan keempat dalam Kes Sivil No C3943 tahun 1985 telah meninggal dunia dan defendan kedua telah tidak dapat dikesan. Oleh yang demikian, menurut penghutang penghakiman, dia tidak mempunyai remedi untuk mendapatkan sumbangan daripada defendan-defendan tersebut.

Bagi menjawab dakwaan penghutang penghakiman dalam afidavit sokongan (kandungan 13), pemiutang penghakiman telah memfailkan afidavit yang telah diikrarkan pada 11 Disember 1998 oleh Yeo Khay Ann, pengurus kredit dan pentadbiran pemiutang penghakiman (kandungan 14). Di perenggan 7 kandungan 13, Yeo Khay Ann menyatakan bahawa:

(a) Faedah yang dituntut adalah selaras dengan jumlah penghakiman dan oleh itu pemiutang penghakiman berhak menuntut faedah seperti yang dinyatakan dalam notis kebankrapan;

(b) Jumlah RM680,000 telah diperolehi daripada prosiding foreclosure yang telah diambil ke atas gadaian pihak ketiga yang telah dilaksanakan oleh Ratu Bay Development Sdn Bhd untuk menjelaskan hutang yang kena bayar dalam kes ini dan kredit telah pun diberi mulai tarikh wang tersebut diperolehi oleh pemiutang penghakiman dan faedah seterusnya telah dikira selepas mengambil kira jumlah tersebut;

(c) Jumlah RM680,000 bukan dibayar oleh penghutang utama dan penghutang penghakiman mempunyai pengetahuan penuh mengenai fakta ini kerana sehingga penghutang utama digulung, penghutang penghakiman adalah seorang pengarah syarikat penghutang utama. Oleh itu, dakwaan bahawa jumlah itu telah diterima sebagai penyelesaian penuh dan muktamad adalah tidak benar.

Penghutang penghakiman telah memfailkan affidavit-afidavit lanjutan seperti yang terdapat di kandungan-kandungan 15, 19, 21 dan 23. Sebagai respons, pemiutang penghakiman telah memfailkan afidavit-afidavit lanjutan di kandungan-kandungan 16 dan 20.

Memandangkan bahawa pertikaian dalam kes ini adalah mengenai jumlah penghakiman dan faedah ke atas jumlah tersebut dan pengiraan mengenainya, ada manfaatnya jika kandungan penghakiman yang berkenaan serta notis kebankrapan dinyatakan dengan sepenuhnya dalam penghakiman ini. Notis kebankrapan bertarikh 30 April 1998 (kandungan 2) menyatakan:

> TAKE NOTICE that within seven (7) days after service of this notice on you, excluding the day of such service, you must pay to Perwira Affin Bank Bhd (formerly known as Perwira Habib Bank Malaysia Bhd of 3rd Floor, Wisma SPPK, Jalan Sultan Ismail, 50250 Kuala Lumpur) the sum of RM4,496,764.86 (as at 30 April 1998) claimed by them as being the amount due on a final judgment obtained by them against you in the Kuala Lumpur High Court Suit No C 3943 of 1985 dated 18 December 1986 whereon execution has not been stayed, or you must secure or compound for the said sum to their satisfaction or the satisfaction of the court, or you must satisfy the court that you have a counterclaim, set off or cross demand against them which equals or exceeds the sum claimed by them and which you could not set up in the action in which the judgment was obtained.
>
> PARTICULARS

Principal sum as per judgment dated 18 December 1986	RM2,185,092.30
Interest at 14%pa on monthly rests from 1 June 1985 to 18 December 1986	RM 525,344.70
Interest at 8%pa from 19 December 1986 to 30 April 1998	RM2,465,977.86
	RM5,176,414.86
Less Payments	RM 680,000.00
	RM4,496,414.86
Costs	RM 350.00
Amount due as 30 April 1998	RM4,496,764.86

Penghakiman dalam kes Mahkamah Tinggi Kuala Lumpur Guaman No C3943 Tahun 1985 yang menjadi asas tuntutan dalam notis kebankrapan bertarikh 30 April 1998, memerintahkan bahawa:

The defendants having entered appearance herein and the court having under O 14 r 3 of the Rules of the High Court 1980 ordered that judgment as hereinafter provided be entered for the plaintiff against the defendants;

It is this day adjudged that the defendants to pay the plaintiff the sum of RM2,185,092.30 (Ringgit Malaysia two million one hundred and eighty five thousand and ninety two and sen thirty only) together with interest thereon at the rate of 14%pa on monthly rest basis from 1 June 1985 to the date hereof and thereafter at the rate of 8%pa to the date of realization and RM350 costs.

Saya berpendapat penghakiman dalam rayuan ini bergantung kepada keputusan atas persoalan-persoalan yang timbul mengenai perkara-perkara berikut:

(a) Soal kebenaran di bawah A 46 k 2(1) Kaedah-Kaedah Mahkamah Tinggi 1980 ('KMT');

(b) Soal faedah dalam notis kebankrapan (kandungan 2).

Soal kebenaran di bawah A 46 k 2(1) KMT

Aturan 46 k 2(1)(a) KMT memperuntukkan bahawa sesuatu writ pelaksanaan untuk menguatkuasakan penghakiman atau perintah tidak boleh dikeluarkan tanpa kebenaran mahkamah jika enam tahun atau lebih telah berlalu sejak tarikh penghakiman atau perintah itu. Dalam kes ini tarikh penghakiman ialah 18 Disember 1986. Semasa notis kebankrapan dikeluarkan kebenaran di bawah A 46 k 2(1) KMT telah pun diberi oleh Penolong Kanan Pendaftar Mahkamah Tinggi Melaka melalui perintahnya bertarikh 23 April 1998. Menurut peguam, bagi pemiutang penghakiman, perintah memberi kebenaran tersebut telah diketepikan pada 28 Julai 1999.

Persoalan yang timbul ialah sama ada dalam keadaan sedemikian kebenaran mahkamah diperlukan untuk mengeluarkan notis kebankrapan dalam kes ini?

Peguam pemiutang penghakiman menghujahkan bahawa dalam keadaan yang wujud dalam kes ini, kebenaran di bawah A 46 k 2(1) KMT tidak diperlukan. Ini adalah kerana di bawah A 46 k 1 KMT, definasi writ pelaksanaan tidak meliputi notis kebankrapan. Menurut peguam pemiutang penghakiman, prosiding kebankrapan bukan diperuntukkan di bawah KMT tetapi di bawah Akta Kebankrapan 1967 ('Akta 360') dan kaedah-kaedah yang dibuat di bawahnya. Untuk menyokong hujahnya, peguam pemiutang penghakiman telah merujuk kepada kes-kes *Lee Choo Yam Holding Sdn Bhd & Ors v Khoo Yoke Wah & Ors (Tai Kwong Goldsmith & Jewellers (Under Receivership)); Saheran & Woon & Ors, Interveners* [1993] 3 MLJ 615 dan *Re Mohamad Fadzimi Yaakub; ex p United Malayan Banking Corp Bhd* [1998] 1 CLJ 783.

Saya tidak dapat menerima hujah peguam pemiutang penghakiman. Pada hemat saya, kes *Lee Choo Yam Holding Bhd*, bukan merupakan otoriti yang tepat untuk persoalan yang ada di hadapan mahkamah dalam kes ini. Kes *Lee Choo Yam* tidak membicarakan persoalan notis kebankrapan, tetapi

antara lainnya adalah mengenai prosiding garnisi terhadap penerima yang dilantik oleh mahkamah. Dalam kes itu Mahkamah Tinggi Kuala Lumpur telah memutuskan bahawa A 46 k 2(1) KMT dengan jelasnya tidak memasukkan prosiding garnisi di bawah peruntukkannya. Dalam keadaan sedemikian kaedah yang berkaitan dengan kebenaran untuk menguatkuasakan sebarang penghakiman atau perintah tidak terpakai dalam prosiding garnisi.

Saya berpendapat autoriti yang lebih tepat diikuti bagi persoalan yang sedang dipertimbangkan oleh mahkamah dalam kes ini ialah kes *Wee Chow Yong t/a Vienna Music Centre v Public Finance Bhd* [1990] 1 CLJ 176. Dalam kes tersebut, Edgar Joseph Jr H (pada masa itu) dalam penghakimannya telah menyatakan bahawa pengeluaran notis kebankrapan bukanlah satu pelaksanaan untuk menguatkuasakan penghakiman apabila beliau menyatakan di ms 177 bahawa:

> I would make the preliminary observation that the issue of a bankruptcy notice is not execution to enforce a judgment (see eg *In re Bakruptcy Notice* (1898) 1 QB 383, per Chitty LJ at p 386). At most it seems to me that the issue of a bankruptcy notice may be regarded as a special species of practical enforcement.

VC George H (pada masa itu) juga telah menyatakan pandangan yang serupa dalam kes *Re V Gopal; ex p Bank Buruh (M) Bhd* [1987] 1 CLJ 602. Di ms 604 beliau menyatakan:

> Encik Kumar Kanagasingam argues that bankruptcy proceeding are not execution proceedings. That is indeed so. We had to go no further to see that than to read the three cases cited by En Kanagasingam, namely, *Re A Bankruptcy Notice* (1898) 1 QB 383, *Re A Company* [1915] 1 Ch 520 and *Re Silber* [1915] 2 KB 317. What Lord Cozens-Hardy MR said at p 525 in *Re A Company* refers to a winding up petition. What was said there could apply equally to a bankruptcy petition. What he said was:
>
> > '... Now 'execution on the judgment' is a technical term. It is a legal process by which the judgment creditor, in that character and for his sole benefit, by a proceeding in the same action seeks to satisfy his judgment wholly or partially. I think it is plain that a winding-up petition is not execution on a judgment. It lacks almost every element of such an execution ...'
>
> In *Re A Bankruptcy Notice* (1898) 1 QB 383, Chitty LJ said at p 386:
>
> > ... The issuing of a bankruptcy notice is clearly not a process of execution upon the judgment ...
>
> and at p 387, Collin LJ said:
>
> > ... It would be impossible to argue that the issue of a bankruptcy notice is a form of execution; ...

Meskipun demikian, ini tidak bererti bahawa kebenaran di bawah A 46 k 2(1) KMT tidak diperlukan dalam kes ini. Dalam kes *Wee Chow Yong*, Edgar Joseph Jr H (pada masa itu) dalam penghakimannya di ms 177 menyatakan bahawa:

The key to the solution of the problem posed by this branch of the judgment debtor's submissions is the proper interpretation to be placed on s 3(1)(i) of our Act and the proviso there to which, omiting immaterial portions, read as follows:

> A debtor commits an Act of bankruptcy …
>
> (i) if a creditor has obtained a final judgment or final order against him for any amount and execution thereon not having been stayed has served on him … , a bankruptcy notice under this Act requiring him to pay the judgment debt or sum ordered to be paid in accordance with the terms of the judgment or order, And he does not within seven days after the service of the notice …, comply with the requirements of the notice ...
>
> Provided that for the purposes of this paragraph any person who is for the time being entitled to enforce a final judgment or final order shall be deemed to be a creditor who has obtained a final judgment or order; ….

Selanjutnya di ms 178, hakim yang arif itu menyatakan bahawa:

> The cases of *Re Ide* and *ex p Woodall* have stood unchallenged for more than 100 years and I take it that they represent the law on the point concerned.
>
> To my mind, it is not unfair summary of the position in the UK to say that a creditor can issue a bankruptcy notice only when he has obtained a final judgment or final order. The judgment or order must be one on which the creditor is in a position to issue execution so that if execution cannot be issued at all, no bankruptcy notice can be issued. If the execution can be issued only with the leave of the court, the creditor must obtain such leave before he can issue a bankruptcy notice.
>
> It was urged upon me by counsel for the judgment creditor that I should decline to follow the cases of in *Re Ide* and *ex p Woodall* because in this country unlike in the UK, we have r 276 of the Bankruptcy Rules 1969 ('BR') which expressly provides that the Rules of the Supreme Court (now the Rules of the High Court 1980) regulating the procedure in its civil jurisdiction shall not apply to any proceedings in bankruptcy. Accordingly, it was submitted that there being no requirement in the BR that leave was required for commencing bankruptcy proceedings founded on a judgment entered more than six years previously, no such leave was required. As such, the only bar to commencement of bankruptcy proceedings would be if and when a judgment creditor is barred by s 6(3) of the Limitation Act 1953 — so ran counsel's submission.
>
> I regret I find counsel for the judgment creditor's submission regarding this part of the case unacceptable. In my opinion, the overriding consideration here is, as I have indicated, the proper interpretation of s 3(1)(i) of our Act. I am not at liberty to brush aside the explicit provisions of s 3(1)(i) merely because of r 276 of the BR. Accordingly, if there is any conflict between these two measures I would regard s 3(1)(i) as having overriding effect since it ranks as principal legislation whereas the BR are subsidiary legislation. (see s 23(1) the Interpretation (States of Malaysia) Act 1967.) In my view, therefore the UK decisions are of direct relevance when construing s 3(1)(g) of our Act and I would respectfully follow them.

Prinsip yang diputuskan dalam kes *Wee Chow Yong* telah diikuti dalam kes *Re Haji Ahmad bin Lazim* [1999] 5 MLJ 478.

Kes *Re Mohamad Fadzimi* yang telah dirujukkan oleh peguam pemiutang penghakiman untuk menyokong hujahnya juga telah membuat rujukan kepada kes *Wee Chow Yong*.

Dalam kes di hadapan saya tarikh penghakiman ialah 18 Disember 1986 iaitu 11 tahun empat bulan sebelum tarikh notis kebankrapan. Berdasarkan kepada penghakiman dalam kes *Wee Chow Yong* saya memutuskan bahawa pelaksanaan dalam kes ini hanya boleh dikeluarkan dengan kebenaran. Oleh itu pemiutang penghakiman mesti mendapatkan perintah mahkamah terlebih dahulu sebelum mengeluarkan notis kebankrapan. Sehubungan ini, peguam pemiutang penghakiman telah menghujahkan bahawa jika kebenaran diperlukan, kebenaran telah diperolehi kerana pada tarikh notis kebankrapan dikeluarkan, kebenaran sememangnya telah diperolehi terlebih dahulu. Malah meurutnya, semasa petisyen kebankrapan dikeluarkan pada 16 November 1998 pun kebenaran tersebut masih wujud. Notis kebankrapan tersebut hanya diketepikan pada 28 Julai 1999.

Saya memutuskan bahawa pra-syarat bagi pengeluaran notis kebankrapan bertarikh 30 April 1998 yang telah melebihi enam tahun dari tarikh penghakiman adalah kebenaran yang diberikan di bawah A 46 k 2(1) KMT. Oleh kerana kebenaran itu telah diketepikan, maka pra-syarat bagi pengeluaran notis kebankrapan itu dahulu juga telah tidak wujud lagi. Oleh kerana pra-syarat ini telah tidak wujud maka, pelaksanaan bagi penghakiman bertarikh 18 Disember 1986 tidak boleh dijalankan. Ini bererti penghakiman tersebut bukanlah penghakiman yang pemiutang penghakiman berhak melaksanakan. Selanjutnya ini bermakna bahawa pemiutang penghakiman tersebut bukan pemiutang yang memperolehi penghakiman atau perintah muktamad. Akibatnya tiada terdapat satu perbuatan kebankrapan dibuktikan terhadap penghutang penghakiman. Atas alasan ini notis kebankrapan patut diketepikan.

Soal faedah

Dalam afidavitnya yang menyokong permohonan untuk mengenepikan notis kebankrapan, penghutang penghakiman dalam dakwaannya bahawa jumlah yang dituntut dalam notis kebankrapan tidak mengikut jumlah dalam penghakiman, telah mengemukakan dua alasan yang berkaitan dengan faedah. Pertama, penghutang penghakiman menyatakan bahawa pemiutang penghakiman telah menuntut faedah atas jumlah prinsipal yang melebihi tempoh enam tahun daripada tarikh penghakiman (18 Disember 1986). Kedua, faedah yang dituntut dalam notis kebankrapan tidak mengambil kira pembayaran RM680,000 yang telah dibuat kepada pemiutang penghakiman.

Persoalan yang berbangkit di sini ialah sama ada penghutang penghakiman boleh menimbulkan alasan tersebut untuk mengenepikan notis kebankrapan?

Peguam pemiutang penghakiman menghujahkan bahawa berdasarkan kepada peruntukan di bawah s 3(2)(ii) Akta 360, apa-apa pertikaian mengenai jumlah yang dituntut dalam notis kebankrapan hendaklah

dibangkitkan oleh penghutang penghakiman dalam masa tujuh hari dari tarikh notis kebankrapan diserahkan. Ini telah tidak dilakukan oleh penghutang penghakiman. Permohonan untuk mengenepikan notis kebankrapan ini dibuat hanya pada 27 November 1998, iaitu hampir empat minggu selepas perbuatan kebankrapan dilakukan. Oleh itu penghutang penghakiman tidak boleh, dalam permohonan ini, mempertikaikan jumlah yang dituntut. Untuk menyokong hujahnya, peguam pemiutang penghakiman telah merujuk kepada kes *Development & Commercial Bank Bhd v Datuk Ong Kian Seng* [1995] 2 MLJ 724 dan kes *Re Loh Kok Huah, ex p Ban Hin Lee Bank Bhd* [1992] 1 MLJ 687.

Manakala peguam penghutang penghakiman pula menghujahkan bahawa peruntukan di bawah s 3(2)(ii) Akta 360 adalah tidak terpakai. Dalam kes ini faedah yang dituntut adalah faedah ke atas jumlah prinsipal yang melebihi tempoh enam tahun daripada tarikh penghakiman. Oleh kerana ini adalah bertentangan dengan peruntukan di bawah Akta Had Masa 1953 ('Akta 254') notis kebankrapan dalam kes ini adalah tak sah ab initio. Jika notis kebankrapan itu adalah tak sah ab initio, tiada perbuatan kebankrapan yang telah dilakukan. Peguam penghutang penghakiman telah merujuk kepada kes-kes *J Raju a/l M Kerpaya v Commerce International Merchant Bankers Bhd* [2000] 3 MLJ 177, *Low Mun v Chung Khiaw Bank Ltd* [1988] 1 MLJ 263 dan *Re Lim Ah Hee & Sim Ah Hee; ex p Perwira Affin Bank Bhd (dahulunya dikenali sebagai Perwira Habib Bank (M) Bhd)* [2000] 1 AMR 1177.

Saya berpendapat bahawa terdapat kekuatan dalam hujah yang dikemukakan bagi pihak penghutang penghakiman dan saya menerimanya. Pada hemat saya, notis kebankrapan bertarikh 30 April 1998 boleh menjadi tak sah ab initio atas dua alasan yang walaupun bertindih, mempunyai asas undang-undang yang berlainan. Alasan yang pertama ialah bahawa notis kebankrapan itu adalah tak sah ab initio kerana telah memuatkan faedah yang dilarang pengenaannya oleh peruntukkan di bawah s 6(3) Akta 254. Alasan yang kedua ialah bahawa notis kebankrapan itu adalah tak sah ab initio kerana jumlah yang dituntut di dalamnya tidak mengikut jumlah yang diperintahkan dalam penghakiman. Saya akan memulakan dengan huraian mengenai alasan pertama yang berkaitan dengan s 6(3) Akta 254.

Dalam kes *Lim Ah Hee*, perayu telah menghujahkan bahawa notis kebankrapan terhadapnya adalah tak sah ab inito kerana jumlah yang dituntut dalam notis kebankrapan tersebut telah memasukkan faedah yang dilarang dari dituntut di bawah s 6(3) Akta 254. Seksyen tersebut memperuntukkan bahawa:

> An action upon any judgment shall not be brought after the expiration of twelve years from the date on which the judgment became enforceable and *no arrears of interest in respect of any judgment debt shall be recovered after the expiration of six years from the date on which the interest became due*. (Emphasis added.)

Mahkamah Rayuan telah memutuskan bahawa seorang pemiutang penghakiman berhak menuntut faedah ke atas jumlah penghakiman bagi tempoh tidak melebihi enam tahun daripada tarikh faedah tersebut patut

dibayar. Ketika menyampaikan penghakiman Mahkamah Rayuan, Mokhtar Sidin HMR telah menyatakan di ms 1184 bahawa: A

> From the authorities it is clear that the local courts had followed decision of *Lowsley*'s case in respect of limitation to interest. In *Wangsini Sdn Bhd v Grand United Holdings Sdn* [1997] 3 AMR 2976, it was held that s 6(3) of the Limitation Act 1953 will have a telling effect on the statutory notice of demand as the petitioner is only legally entitled to claim interest on the judgment in default obtained on 19 January 1990 for six years from the date on which the interest became due. It is clear from this authority that a bankruptcy notice cannot claim interest exceeding six years on a judgment obtained. It is also clear that a claim for interest exceeding six years will nullify the bankruptcy notice. B C

Selanjutnya di ms 1186, hakim yang arif itu telah menyatakan bahawa:

> The learned judge made his ruling only in respect of the second limb whereby he decided that there is no limitation to interest claimed because of the decision in *WT Lamb*. Since *WT Lamb* had been overruled by *Lowsley*'s case under the law as it is now, a judgment creditor can only claim interest on a judgment sum not exceeding six years from the date it is due. In the present case the respondent is only entitled to claim interest six years from the date of judgment. D
>
> The present appeal is only in respect of the ruling made by the learned judge on limitation of interest to be claimed. We are not sure whether the bankruptcy notice include a claim of interest exceeding the limitation period. If so then the bankruptcy notice is void. E

Dalam kes *Re A Debtor (No 21 of 1937), The Debtor v The Petitioning Creditor & The Official Receiver* [1938] 2 All ER 824, yang telah dirujuk oleh Mahkamah Agung dalam kes *Low Mun*, ketika menyampaikan penghakiman Mahkamah Rayuan England, Sir Wilfred Greene MR telah menyatakan di ms 828 bahawa: F

> The real point in that case in my judgment, is whether or not the bankruptcy notice was a good notice. If it were something issued in the face of a statutory prohibition, it would be a bad notice, and it would not be possible, therefore, to found a bankruptcy petition upon it.

Beralih kepada fakta-fakta dalam kes di hadapan saya, daripada butir-butir mengenai tuntutan yang dinyatakan dalam notis kebankrapan bertarikh 30 April 1998, faedah 8% setahun ke atas jumlah prinsipal telah dikira dari 19 Disember 1986 sehingga 30 April 1998, iaitu selama tempoh 11 tahun empat bulan dari tarikh penghakiman, yang adalah jelas bertentangan dengan apa yang dibenarkan oleh peruntukan di bawah s 6(3) Akta 254. Oleh yang demikian dengan menggunakan prinsip yang telah diputuskan dalam kes *Lim Ah Hee*, saya memutuskan bahawa notis kebankrapan bertarikh 30 April 1998 adalah tak sah ab initio. Atas alasan ini sahaja keputusan Penolong Kanan Pendaftar Mahkamah Tinggi Melaka mengenepikan notis kebankrapan patut dikekalkan. G H

Mengenai alasan kedua, iaitu bahawa notis kebankrapan tidak mengikut penghakiman, saya mulakan huraian saya dengan merujuk kepada kes *J Raju a/l M Kerpaya*. I

Dalam kes *J Raju a/l M Kerpaya*, notis kebankrapan menyatakan, antara lain, bahawa terdapat jumlah RM3,013,221.07 yang kena dibayar oleh perayu pada 31 Oktober 1989. Notis kebankrapan itu menyatakan butir-butir tuntutan responden kepada jumlah tersebut yang termasuk jumlah prinsipal yang dikena dibayar di atas penghakiman yang diperolehi terhadap perayu dan beberapa jumlah faedah penalti yang dikira pada kadar berbeza. Terdapat juga tuntutan sebanyak RM80 untuk duti setem. Penghakiman yang diperolehi oleh responden tidak menyatakan apa-apa faedah penalti atau duti setem. Perayu telah mengeluarkan saman untuk mengenepikan notis kebankrapan di bawah k 18 Kaedah-Kaedah Kebankrapan 1969. Perayu telah menghujahkan bahawa notis kebankrapan tidak menurut penghakiman yang telah diberi dan dengan itu adalah batal dan tak sah ab initio. Responden menghujahkan bahawa ini hanyalah keadaan di mana satu jumlah yang lebih besar telah dinyatakan di dalam notis, iaitu satu kes di bawah s 3(2)(ii) Akta 360. Oleh kerana perayu tidak bertindak menurut peruntukan di bawah s 3(2)(iii) Akta 360, perayu tidak boleh mencabar kesahan notis kebankrapan. Dalam menyampaikan penghakiman Mahkamah Rayuan, selepas membincangkan autoriti-autoriti yang berkaitan dengan isu ini termasuk kes *Low Mun* dan juga kes *Dato Ong Kian Seng*, Gopal Sri Ram HMR, telah menyatakan prinsip-prinsip berikut di ms 188:

> (1) When determining an issue under the Act, it is incumbent upon the court to accord its provisions a strict construction.
>
> (2) The consequence of such an approach to construction is that a bankruptcy notice that requires a debtor to pay a judgment debt otherwise than in accordance with the terms of the judgment founded is null and void ab initio. Hence, a debtor does not commit an act of bankruptcy if he makes default upon such a notice.
>
> (3) A challenge on the ground that a bankruptcy notice requires a debtor to pay a judgment debt otherwise than in accordance with the terms of the judgment may be taken at any time after service of the notice.
>
> (4) A debtor who seeks to set aside a bankruptcy notice on the ground that it requires him to pay a judgment debt otherwise than in accordance with the terms of the judgment, must make an application in that behalf in accordance with r 18 of the Rules.
>
> (5) A debtor who seeks to challenge the validity of a bankruptcy notice is also entitled to proceed under r 95 of the Rules. However, if does so, he must show that he has a counterclaim, set off or cross demand which equals or exceeds the amount of the judgment debt which he could not set up in the action in which the judgment was obtained. Further, he must act within the time limit prescribed by s 3(1)(i) of the Act.
>
> (6) A debtor who seeks to challenge a bankruptcy notice on the ground that the amount specified therein exceeds the amount actually due, must act in accordane with proviso (ii) to s 3(2) of the Act. Hence, he must, within the time prescribed in the bankruptcy notice give notice in writing to the creditor that he disputes the validity of the notice on the ground that it mistakenly claims an amount larger than that lawfully due.
>
> (7) A debtor who opposes a creditor's petition must comply with the procedure prescribed by r 117 of the Rules. If he does not do so,

any challenge he may mount is liable to fail for non-compliance of the Rules. A

Di muka surat yang sama juga hakim yang arif itu telah menyatakan bahawa:

Returning to the case at hand, Ms Mansheel Kaur of counsel for the respondent has submitted that this is merely an instance where a larger sum has been specified in the notice. She argues that the appellant's case comes within proviso (ii) to s 3(2). It was therefore incumbent for the appellant to act in accordance with the terms of that proviso. Since the appellant did not do so, it is not now open to him to challenge the validity of the bankruptcy notice. B

With respect, we do not agree with these arguments. C

The appellant's complaint is not merely that the respondent in its bankruptcy notice mistakenly claimed more than what is actually due, eg, because there was part payment which the notice did not give credit as in *Re Arunachalam*. The complaint here is that the bankruptcy notice is not in accordance with the judgment. It is a separate and distinct head of challenge under s 3(1)(i). The decision in *Low Mun* expressly authorizes such a challenge. It is a jurisdictional challenge. That is because it is a condition precedent to the exercise of bankruptcy jurisdiction that a bankruptcy notice shall require the debtor to pay the judgment debt in accordance with the terms of the judgment on which it is founded. It follows that what we have here is not a case of mistake at all. It therefore falls well outside the scope of proviso (ii) to s 3(2). D E

Applying the principles that are to be culled from the authorities to the facts of the present appeal, we are of opinion that the appellant has acted in accordance with the procedure prescribed by r 18 in taking out a summons to set aside the bankruptcy notice. His complaint that the bankruptcy notice is not in accordance with the judgment on which it is based is, we think, sufficiently made out. As stated earlier, the notice here makes a claim, interalia, for penalty interest which is an item not awarded by the judgment. In accordance with the *Low Mun* principle, the notice was a nullity as at the date of its issue. F

Menggunapakai prinsip-prinsip yang telah diputuskan dalam kes *Low Mun* dan perjelaskan lagi dalam kes *J Raju a/l M Kerpaya*, persoalan yang timbul selanjutnya ialah sama ada cabaran yang dikemukakan oleh penghutang penghakiman dalam permohonannya adalah cabaran mengenai bidang kuasa (jurisdictional challenge) atau cabaran mengenai kesilapan dan jumlah yang berlebihan seperti yang diperuntukkan di bawah s 3(2)(ii) Akta 360? Jawapan kepada persoalan ini bergantung kepada fakta-fakta dan keadaan sesuatu kes itu. G H

Dalam kes *J Raju a/l M Kerpaya* Mahkamah Rayuan telah menyatakan di ms 189 bahawa:

Further, it depends on the facts of each case whether the challenge taken is jurisdictional as in *Low Mun*, or whether it is merely a case that falls under the second proviso to s 3(2) of the Act. We believe that there is sufficient guidance in cases of high authority to enable a court make the distinction. And judges by their training should be able to differentiate between the two types of challenges. I

Daripada butir-butir mengenai tuntutan yang dinyatakan dalam notis kebankrapan, faedah 8% setahun atas jumlah prinsipal telah dikira dari 19 Disember 1986 sehingga 30 April 1998, iaitu melebihi 11 tahun empat bulan dari tarikh penghakiman. Menurut penghakiman bertarikh 18 Disember 1986, jumlah yang perlu dibayar oleh penghutang penghakiman dan defendan-defendan lain kepada pemiutang penghakiman ialah jumlah penghakiman (RM2,185,092.30) berserta faedah 14% setahun dari 1 Jun 1985 sehingga 18 Disember 1986 dan selepas itu faedah 8% setahun sehingga tarikh penyelesaian.

Walaupun menurut penghakiman tersebut faedah boleh dikenakan sehingga tarikh penyelesaian, ini tidak bererti faedah boleh terus dikenakan tidak kira bila tarikh penyelesaian tersebut dan walaupun tarikh penyelesaian tersebut melebihi tempoh enam tahun dari tarikh penghakiman. Saya berpendapat bahawa larangan undang-undang di bawah s 6(3) Akta 254 (dan penghakiman dalam kes *Lim Ah Hee* yang mengesahkan kesan larangan tersebut ke atas pengenaan faedah dalam notis kebankrapan) secara efektifnya menghadkan pengiraan faedah selama tempoh enam tahun dari tarikh penghakiman. Tarikh penyelesaian yang dinyatakan dalam penghakiman tersebut hendaklah tertakluk kepada had enam tahun tersebut. Dalam pandangan saya ini adalah kerana mahkamah tidak boleh membuat perintah yang bertentangan dengan peruntukan undang-undang. Sehubungan ini, dalam kes *Badiaddin bin Mohd Mahidin & Anor v Arab Malaysian Finance Bhd* [1998] 1 MLJ 393, Gopal Sri Ram HMR, dalam penghakimannya menyatakan di ms 426:

> I take it to be well settled that even courts of unlimited jurisdiction have no authority to act in contravention of written law.

Dalam kes ini pengenaan faedah 8% melebihi enam tahun dari tarikh penghakiman dalam notis kebankrapan menjadikan jumlah yang kena dibayar jauh lebih tinggi dari apa yang sepatutnya seperti yang diperintahkan dalam penghakiman. Saya berpendapat tuntutan dalam notis kebankrapan bagi satu jumlah yang beratus-beratus ribu ringgit lebih tinggi daripada jumlah yang sepatutnya seperti yang telah dihakimkan bukanlah satu kesilapan atau satu kes di bawah s 3(2)(ii) Akta 360. Saya memutuskan bahawa ini adalah satu cabaran mengenai bidang kuasa (jurisdictional challenge) yang telah dibuat oleh penghutang penghakiman. Jumlah yang dituntut dalam notis kebankrapan yang memuatkan faedah 8% ke atas jumlah prinsipal yang melebihi tempoh enam tahun dari tarikh penghakiman, bukanlah jumlah yang pemiutang penghakiman berhak menuntut. Notis kebankrapan telah tidak mengikut penghakiman. Oleh yang demikian, notis kebankrapan dalam kes ini adalah tak sah ab initio dan terbatal.

Dalam afidavit yang difailkan menyokong permohonannya, penghutang penghakiman telah mengadu bahawa jumlah faedah yang dinyatakan dalam notis kebankrapan tidak mengambil kira pembayaran sebanyak RM680,000 yang telah diterima oleh pemiutang penghakiman. Menurut penghutang penghakiman, jumlah ini tidak ditolak dari jumlah prinsipal bagi tujuan pengiraan faedah ke atas baki wang yang masih

terhutang. Penghutang penghakiman juga mengadu bahawa notis kebankrapan tidak menyatakan tarikh pembayaran RM680,000 tersebut untuk menentukan jumlah sebenar yang masih terhutang kepada pemiutang penghakiman.

Dalam kes *Low Mun*, dalam penghakimannya, Mohamed Azmi HMA menyatakan di ms 266 bahawa:

> The duty is on the creditor to state the correct amount due, and there is no obligation imposed on the debtor to make inquiries if the amount demanded is ambiguous or unascertained.

Dalam kes *Re A Debtor*, Sir Wilfrid Greene MR telah menyatakan di ms 827 bahawa:

> Those cases, however, all proceed on the footing that the bankruptcy notice, in those instances where the petition is based on a bankruptcy notice, was a good notice, and had nothing to do with the question of whether the bankruptcy notice itself was a good notice. It appears to me that the principles on which the court acts when it scrutinises a debt which is the basis of a petition in bankruptcy are not applicable to the case of a bankruptcy notice. In other words, if the bankruptcy notice is bad, one cannot make it good by cutting away, so to speak, some objectionable part from the amount of the judgment on which it is based. The effect of saying that those principles did apply would, as it seems to me, be that the court would then be saying that a bankruptcy notice, mentioning the reduced sum, would have been a good bankruptcy notice. Logically, in fact that must follow. That would be impossible in reality, because, if an amount mentioned in the judgment were scaled down by cutting away some objectionable part of it, the bankruptcy notice would be a bad bankruptcy notice, since it would not follow the terms of the judgment.

Daripada afidavit-afidavit yang difailkan bagi pihak pemiutang penghakiman, saya dapati dakwaan penghutang penghakiman tentang penerimaan jumlah RM680,000 tersebut oleh pemiutang penghakiman telah tidak dinafikan. Ap yang dinafikan oleh pemiutang penghakiman ialah bahawa pembayaran RM680,000 tersebut adalah merupakan penyelesaian yang penuh dan muktamad bagi kesemua hutang yang kena dibayar kepada pemiutang penghakiman. Saya juga mendapati bahawa tarikh sebenar wang RM680,000 diterima oleh pemiutang penghakiman tidak dinyatakan oleh pemiutang penghakiman. Tarikh ini adalah penting dalam mempertimbangkan persoalan sama ada faedah telah dikira dengan betul selepas diambil kira pembayaran RM680,000. Walau bagaimanapun dalam afidavit di kandungan 20, Tan Keng Tiong, Ketua Bahagian Pengawasan & Pemantauan pemiutang penghakiman telah menyatakan bahawa:

> (c) the judgment creditor had obtained an order for sale on the third party chargee from the Kuala Lumpur High Court and the High Court had fixed numerous dates for public auctions but the same were abortive until 1992 as there were no bidders.
>
> (d) subsequently the judgment creditor successfully obtained the monies on the charged property for which due credit has been given.

Keterangan tersebut, yang paling hampir memperkatakan tarikh penerimaan wang RM680,000, juga gagal menyatakan tarikh sebenar bila

wang itu diperolehi. Walau bagaimanapun daripada afidavit-afidavit yang dikemukakan bagi pihak pemiutang penghakiman, kesimpulan yang saya buat ialah bahawa harta yang dicagar telah dijual pada tahun 1992 dan wang RM680,000 diperolehi oleh pemiutang penghakiman pada tahun itu.

Peguam penghutang penghakiman menghujahkan bahawa apa yang sepatutnya dilakukan ialah mengira faedah 8% setahun ke atas jumlah prinsipal dari 18 Disember 1986 hingga 1992 (tarikh penjualan harta yang dicagar). Jumlah yang diperolehi hendaklah ditolak RM680,000. Baki yang diperolehi ini bolehlah dikenakan faedah 8% dari tahun 1992 sehingga tarikh penyelesaian. Tetapi dalam kes ini apa yang telah dilakukan ialah mengira faedah 8% ke atas jumlah prinsipal dari 19 Disember 1986 sehingga 30 April 1998. Selepas jumlah diperolehi, baru ditolak RM680,000. Ini, menurut peguam penghutang penghakiman, adalah tidak wajar. Peguam tersebut telah merujuk kepada kes *Re Nyana Pandithan; ex p Muniamah d/o Narayanan & Ors* [1994] 2 CLJ 448.

Saya bersetuju dengan hujah tersebut. Saya berpendapat jumlah RM680,000 hendaklah ditolak pada tarikh sebenar jumlah itu diperolehi oleh pemiutang penghakiman dalam tahun 1922 (tarikh pembayaran sebahagian hutang). Selepas tarikh pembayaran sebahagian hutang, jumlah hutang penghakiman yang kena dibayar oleh penghutang penghakiman telah berkurangan sebanyak RM680,000. Selepas tarikh tersebut, pemiutang penghakiman tidak berhak lagi menuntut jumlah RM680,000 itu atau apa-apa faedah di atasnya. Saya memutuskan bahawa dengan tidak mengambil kira jumlah RM680,000 itu pada tarikh sebenar ianya dibayar dalam tahun 1992, tetapi mengambil kira jumlah RM680,000 pada tarikh dan dengan cara yang dinyatakan dalam notis kebankrapan, pemiutang penghakiman telah menuntut jumlah hutang yang jauh lebih besar jumlahnya dari apa yang dia berhak. Saya juga memutuskan ini bukan satu kes di bawah s 3(2)(ii) Akta 360. Keputusan saya ini disokong oleh kes *Low Mun* dan kes *Re Nyana Pandithan*.

Dalam kes *Low Mun*, Mahkamah Agung menyatakan di ms 265 bahawa:

> It is also essential that at the time of issue of the bankruptcy notice, the judgment creditor must be in the position to issue execution — see *Re Woodall, ex p Woodall*. If part of the debt has been paid or unenforceable in bankruptcy, the notice can only be issued for the balance — see *Re A Debtor*. Thus, a bankruptcy notice can only be issued for the judgment debt or that part of the debt on which the creditor can issue execution.

Dalam kes *Re Nyana Pandithan*, KC Vohrah H, dalam penghakimannya menyatakan di ms 449 hingga 450:

> The bankruptcy notice shows how much was the judgment debt of each of the seven creditors as at the date of judgment on 18 July 1989. The order of the sessions court shows interest was awarded on the sum of the seven creditors and two others at 8%pa as from 29 December 1986. The bankruptcy notice reflects that interest on each sum that was owed, interest at 8%pa was charged from 29 December 1986 to 4 March 1992 (date of notice) amounting to RM9,263.30. It is not disputed, however, that three payments were made to

the previous solicitors of the creditors, on 3 August 1990, 8 September 1991 and 21 October 1991 respectively amounting to RM5,000. Whenever each payment was made that payment should have been taken as reduction of both the total principal amount and also the interest of each of the creditor's debt up to the date when each of the three payments were made.

However, this was not done and instead, as shown in the bankruptcy notice, interest was calculated on the total amount due from the date of the judgment order (RM22,350) up to the date of issue of the bankruptcy notice and that is clearly wrong. This is not a case where the debtor is merely claiming that the sum specified in the notice as the amount due exceeds the amount actually due. Proviso 2(ii) to s 3 cannot be successfully invoked by the judgment creditors.

Dengan hal yang demikian, berdasarkan kepada huraian yang tersebut di atas, atas alasan ini juga notis kebankrapan adalah batal dan tak sah ab initio dan patut diketepikan.

Akhirnya, jika alasan bahawa faedah yang dituntut adalah bertentangan dengan s 6(3) Akta 254 dan alasan bahawa faedah telah dikira tanpa menolak jumlah RM680,000 dengan betul secara berasingan tidak mencukupi untuk membangkitkan satu cabaran bidangkuasa seperti yang diputuskan dalam kes *Low Mun* dan kes *J Raju a/l M Kerpaya*, saya memutuskan bahawa kedua-dua alasan tersebut secara kumulatif telah membangkitkan dan membuktikan kes bahawa hutang yang dituntut dalam notis kebankrapan tidak mengikut penghakiman dalam kes ini.

Dalam keadaan sedemikian, pemiutang penghakiman tidak boleh mendapat perlindungan di bawah s 3(2)(ii) Akta 360.

Sebagai kesimpulannya, berdasarkan kepada alasan-alasan yang telah dihuraikan dalam penghakiman ini, saya telah menolak rayuan pemiutang penghakiman dengan kos.

Rayuan ditolak.

Dilaporkan oleh Jafisah Jaafar